

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

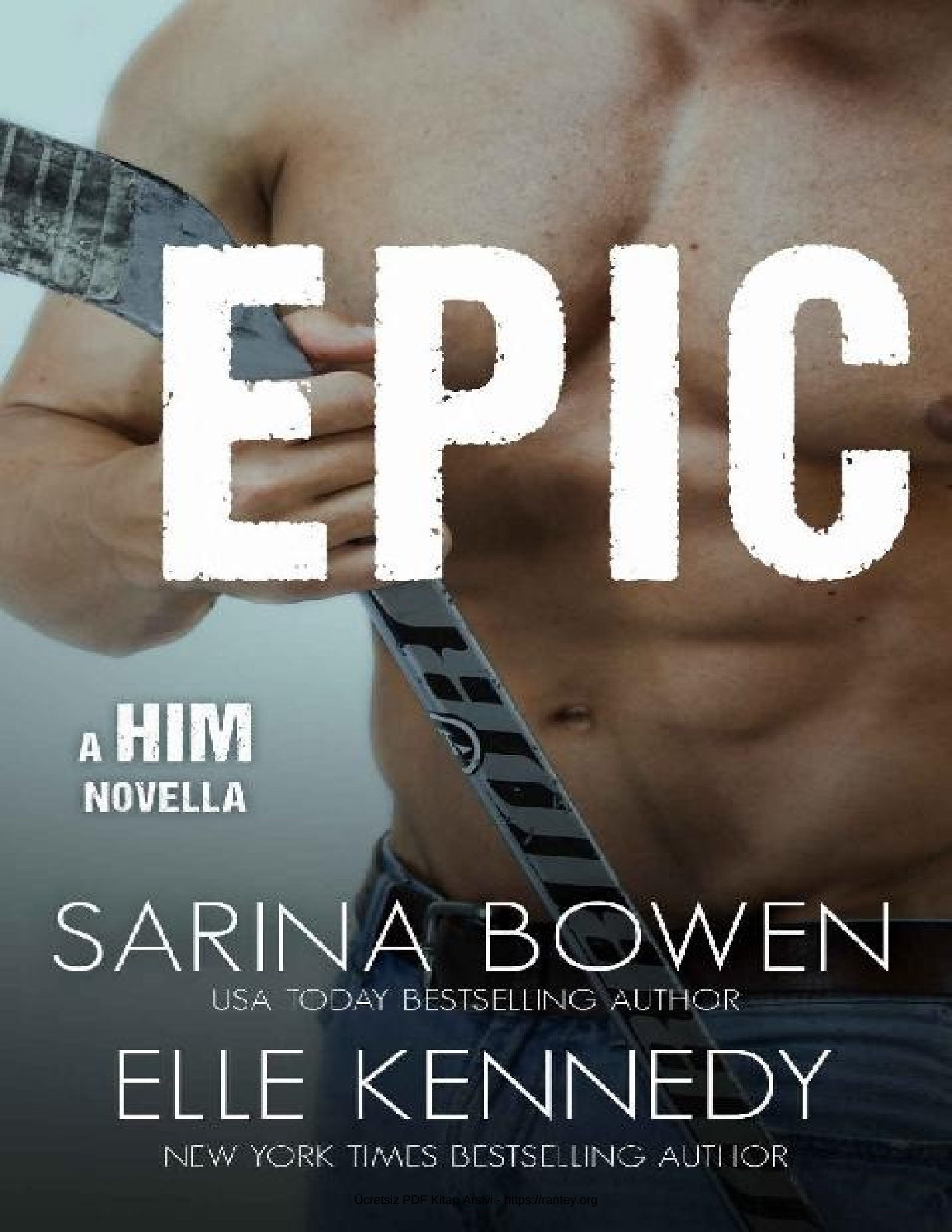
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A shirtless man with a muscular build is holding a large combat knife. The knife has a black handle with a silver-colored blade. The man's face is partially visible, looking down at the knife. The background is a light blue sky.

EPIC

A **HIM**
NOVELLA

SARINA BOWEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ELLE KENNEDY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

EPIC

SARINA BOWEN
ELLE KENNEDY

TUXBURY YAYINCILIK & ELLE KENNEDY A.Ş.

Telif Hakkı 2019 Sarina Bowen & Elle Kennedy. Tüm hakları saklıdır. Lütfen bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterin.

Kapak Fotoğrafi Jane Ashley Converse tarafından çekilmiştir. Kapak Modeli Austin Loews.

BENİM ZAYIFLIĞIM O

Er ist meine Schwäche.
(Almanca)

Minha fraqueza éle.
(Portekizce)

Min svaghed er *ham*. (Danca)

Mon point faible, je le connais. C'est lui.
(Fransızca)

Ö az én gyengém. (Macarca)

Benim en zayıf noktam *o*.
(İtalyanca)

Moje slabina je *on*.
(Çekçe)

İÇİNDEKİLER

1. Wes
2. Jamie
3. Wes
4. Jamie
5. Wes
6. Wes
7. Jamie

Sarina Bowen & Elle Kennedy tarafından da yazılmıştır.

"Kanadalı *olmaya öylece* karar veremezsiniz," diyor Blake Riley, bira bardağını dev pençelerinden birine sıkıştırmış halde.

"Elbette yapabilirsin," diyor Jess, isteka topunu zor bir kombinasyon vuruşu için hizalayarak. "Kanada'nın sevdiğim yanı da bu."

"Hayır. Kanadalı bir halidir. Bende Kanada beyni var."
."

"Oh, sende bir şey var, ," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Kıskanç olmakta sorun yok, bebeğim." "Ben kıskanç değilim."

"Evet, ."

"Aman Tanrım, değilim."

"Yalan söylemek seksi değildir."

"Seksi değilsin."

"Deli olma şimdi."

Jess işaretinin üzerinden ona bakıyor. "Deli *ben miyim*?"

Tüm bu tartışmayı eğlenen bir sessizlik içinde izliyorum. Blake ve Jess birbirleriyle tartışmayı neredeyse birbirlerini sevdikleri kadar seviyorlar. İkisini de gülünç bulup bulmadığını anlamak için Jamie'ye bakıyorum. Ama o bira bardağına bakıyor, düşüncelere dalmış.

Bu gece çok dikkati dağınıktı. Ve nedenini hiç bilmiyorum.

Jess sonunda ateş etti ve bunu söyleyebilirim. Ya da daha doğrusu, değildi. Ama son saniyede Blake rahatça

ve topu köşeye doğru itiyor. Ve top cebe düşüyor.

"Hey!" diye itiraz ettim. "Kimin tarafındasın?" Blake ve ben Cannings'e karşı ortak olduk. Ve kazanıyoruz.

"Kapa çeneni, seni hödük," diye mırıldanıyor Blake. Sonra bana kocaman bir sırıtış attı. "Gördün mü? Bana gayet doğal geliyor. Kanada beyni."

"Gerçekten de oyunu benim için mi fırlattın?" Jess ciyaklıyor. Bilardo ıstakasını yere bırakır ve onun kollarına atlar.

"Evet, bebeğim. Senin için her şeyi yaparım." Blake onu öperken birası bardağının kenarına hafifçe vuruyor. "Eve gitme vakti geldi mi? Kanada füzemle Kaliforniya'yı işgal etmeyi planlıyorum."

"Tanrım. TMI." Gözümün önünde öpüşmeye devam ettiklerinde ürperiyorum. "Bunu konuşmuştuk. Kolayca yaralanabilirim. Kanadalıların kibar olduğunu sanıyordum. Jamie, durdur onları."

"Hmm?" Kocam aniden başını kaldırdı. "Sorun mu var?"

Ona iyice bakıyorum. Manzarayı umursadığımdan değil. Saçları barın sıcak ışığında altın gibi görünüyor ve kahverengi gözleri bana kırışıyor. Ama garip bir şekilde dikkati dağınık. "İyi misin? Bu gece kendini kaybetmiş gibisin."

"Özür dilerim," diyor çabucak. "Kim kazandı ki?"

"Görünüşe göre öyle yapmışlar." Başparmağımı birbirlerinin gözlerinin içine bakıp öpüşen Blake ve Jess'e doğru sallıyorum. "Belki de yola çıkma vakti gelmiştir? Erken bir antrenmanınız var, değil mi?"

"Kesinlikle." Bitmemiş birasını bıraktı. "Jeep'i getirdin mi? İstersen ben kullanabilirim."

"Evet, ben sürdüm. Ama anladım. Onları ayırmalı mıyız yoksa güvenli bir mesafeden iyi geceler mi demeliyiz?"

Jamie sonunda kız kardeşine ve Blake'e bakar. Kaşlarını çatar. "Sakin olun çocuklar. Dışarı çıkıyoruz."

"Bekleme, Wesmie!" Blake sırtarak söylüyor.

"İyi geceler!" Jess cıvıldıyor.

Biz daha arkamızı dönmeden, birbirlerinin kollarına geri döndüler. "Sence hep böyle midirler?" diye soruyorum. "Yoksa sadece bizi kızdırmak için mi böyle davranıyorlar? Bütün kardeşleri olan sensin. Bana bunun nasıl işlediğini anlat."

Jamie'nin tek söylediği "Hı hı," oluyor. Sonra barın kapısını iterek açıyor ve Mart ayının serin havası ikimizi de ürpertiyor.

OTUZ DAKİKA sonra banyodan çıktığımda Jamie'yi yatağımızda hazır, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, düşünceli bir yüz ifadesiyle buluyorum.

Işığı kapatıp yanına tırmanıyorum, sonunda aklımdan geçenleri duymaya hazırım. Belki de benim söylediğim bir şeydi?

Ya da belki de değil, çünkü Jamie hemen bana doğru dönüyor, eli karnımda, parmak uçları flanel pantolonumun bel bandının üstündeki deride geziniyor.

Aklımda ne olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama pek işe yaramıyor. Çünkü dudakları dudaklarıma değdi ve öpüşmeye başladık. Ben aptal değilim. Hayatının aşkı öpüşmek istediğinde, bunu bir kenara atamazsın.

Bu yüzden daha da yaklaştım, bir elimi çıplak sırtında gezdirdim, pazen kaplı dizimi çıplak arasından geçirdim.

Bekle. Jamie bana kızgın değil. Jamie çıplak. Bunu fark edince zihinsel bir geri dönüş yapıyorum ve onu biraz daha derinden öpüyorum. Uzaktayken onu çok özlüyorum. Bir yolculuk daha yaklaşıyor. Günlerce Batı Yakası'nda olacağım.

Jamie bunu biliyor. Jamie zeki bir adam. Çok çok zeki. Dilimi onunkine sürterek inliyorum. Sonra çenesini keşfetmek için başımı çeviriyorum, dudaklarımla bıyıklarının yumuşaklığını test ediyorum.

İlk öpüşmemizin üzerinden neredeyse üç yıl geçti. Lake Placid'deki o yağmurlu gecede Jamie beni yol kenarındaki bir barın kenarına itip öptüğünde hayatım değişti. Hiç uyanmak zorunda kalmadığım bir fantezinin içine düşmek gibiydi. Boynunu emdim, tam bıyıklarının altından. Naneli diş macunu ve ikimizin de paylaştığı duş ürünleri kokuyordu.

Oda değişiyor ve kendimi sırtüstü yatarken buluyorum. Altın oğlum üstüme tırmanıp parmaklarını kısa saçlarımla arasından geçirerek durumu kızıştırdı. Bir sonraki öpücüğü sert, hatta belki biraz çaresiz.

"Jamie," diyorum ağzına karşı.

"Mmm?" Bir elini göğsümde gezdiriyor ve sonra meme ucumu çimdikliyor.

"İyi misin?" İlgiye bayılıyorum ama onu rahatsız eden bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum. Sıkıntılı olduğunda, benim adamım

her zaman aklından geçenleri söyler.

"Gerçekten mi?" diye geveliyor ve beni tekrar öpüyor. "Şimdi sohbet etmek ister misin?"

"Seninle mi? Her zaman." Ellerimi omuzlarına koyuyorum, bir topuğumu yatağa kilitliyorum ve sonra hızla yuvarlanıyorum. Durumu tersine çevirdim ve şimdi onun yakışıklı, şaşkın yüzüne bakıyorum. "Şimdi dökül bebeğim. Bana bu gece neden bu kadar sessiz olduğunu söylemeden bu ateşli vücuda sahip olamazsın. Yani Blake, sloppy Joe sandviçlerine amcasının adının verildiğini söylediğinde tepki bile vermedin."

Jamie homurdanıyor. "Eğer doğru olsaydı bu beni şaşırtmazdı bile."

"Yine de duymadın. Ve ben nedenini bilmek istiyorum."

Başını yana çeviriyor ve iç çekiyor. "Tuhaf bir gün geçirdim, hepsi bu.

Ama birkaç oral seksin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Nasıl garip?" Bastırıyorum. "Söyle bana, o zaman eğlenmek için daha çok vaktimiz olur."

Gülümsüyor, sonra bir elini göğsümde gezdiriyor. "O kadar da büyük bir mesele değil, tamam mı? Bugün pistte bazı izcilerimiz vardı."

"Nereden?"

"Ottawa." Jamie devam etmeden önce esniyor. "Kaleci gözlemcisi. Tekrar."

"Adamınız Chambers'la ciddi olarak ilgileniyor olmalılar." Jamie, Ontario Hokey Ligi'nin en iyi takımlarından birinin kaleci antrenörü. Muhtemelen birkaç yıl içinde kendi genç takımının baş antrenörlüğüne getirilecek. O da benim gibi üç yıldız oyuncu yetiştirdi. "Bu heyecan verici, değil mi? Senin adamı mı seçecekler?"

Jamie yavaşça başını sallar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sonra gözlemci beni kenara çekti ve aklımı başımdan aldı. Kaleci banklarında bazı acil sorunlar olduğunu söyledi. Ve çiftlik takımları için iki yönlü bir kontratla Ottawa'ya gelmeyi düşünüp düşünemeyeceğimi sordu."

"Oh," diyorum sessizce. "Bir *oyuncu* olarak. Bu..." Sözümü kesiyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bu o kadar da şaşırtıcı olmamalı, çünkü Jamie üniversiteden hemen sonra Detroit için bir adaydı. Müthiş bir kaleciydi. Müthiş bir kaleci. Ama genç hokey oyuncularına koçluk yapmak için bu hayattan vazgeçmek gibi sıra dışı bir karar verdi.

Ve Ontario'da olmak. Benimle birlikte.

"Onlarla bu konuda konuşacak mısın? Konuşmalısın," diye hızlıca ekliyorum, sırf bu konuda üzüleceğimi düşünmesin diye.

"Gerçekten emin değilim. Demek istediğim, gerçekten istediğim bir profesyonel hareketten muhtemelen *günler* uzaktayım. Detroit'e taşınmadım çünkü oturup oynamak için bir şans beklemek istemedim."

"Ottawa'da size çok ihtiyaçları varsa, belki de böyle olmaz."

Jamie ellerinden biriyle gözlerini kapatıyor. "Evet. Bu benim de aklıma geldi. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum." Eli tekrar yana düşüyor ve bana bakıyor. "Bahse girerim bir dahaki sefere yatmadan önce konuşmak için beni aletinden itmeden önce iki kez düşüneceksin." Ağzının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Öyle değil mi?"

"Evet, sanırım bu doğru." Kendimi tekrar onun bedenine bırakıyorum. "Seni kabaca bölmeden önce nerede olduğumuzu sorsam duyarsızlık etmiş olur muyum?" Onu bir kez öptüm. İki kez.

Ta ki ağzıma karşı gülümseyene kadar. "Hiç de kaba değil. Ama sanırım biz..." Beni dürtüyor ve beni tekrar sırt üstü yatırmasına izin veriyorum. "İşte," diyor kalçalarını benimkilere yaslayarak. "Şimdi birkaç dakikalığına çeneni kapat ki en iyi yaptığım şeyi yapabileyim."

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve sıcak bir ağzın boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru bir yol öpmesiyle ödüllendiriliyorum. Karın kaslarımdan aşağı doğru inerken dili ortaya çıkıyor. Bacaklarımı açıp inliyorum, mükemmel ağzı hızla sertleşen sikime daha da yaklaşırken yumuşak saçlarını karıştırıyorum.

Nabzım hızla atarken, Jamie'yi sezon boyunca ne kadar özlediğimi düşünmemeye çalışarak o ana dalıyorum.

Ya da buradan Ottawa'ya ne kadar uzun bir yol olduğunu.

JAMIE

"Jamie, selam," diyor patronum Bill, sabah toplantımız için ofisine girdiğimde. "Otursana." Gülümseyerek odadaki tek boş sandalyeyi işaret ediyor. İkinci ziyaretçi koltuğunda, bu toplantıda bulmayı beklemediğim Bill'in patronu oturuyor.

Ron Farham'ı gördüğümde nabzım hızlanıyor. Ron, Kanada'da Büyük Gençler hokeyini oluşturan üç ligi yöneten Kanada Hokey Ligi'nin en üst düzey yetkililerinden biri. Önemli biri sayılır ve yanındaki pelüş koltuğa yerleşirken avuçlarım nemleniyor.

Maun masasının arkasında, Bill Braddock bana bir gülümseme daha sunuyor. Güven verici. "Rahatla, Canning. Bu sadece yıllık bir gözden geçirme, infaz değil."

Sadece yıllık değerlendirme mi? Hayır. Bu, başvurduğum terfiyi alıp almadığımı öğrendiğim toplantı.

Yardımcı Koç. Büyük AC. Elbette kulağa çok cazip bir iş unvanı gibi gelmiyor ama şu anki pozisyonum olan Yardımcı Antrenörlükten bir adım ileride ve nihai hedefim olan Baş Antrenörlüğe bir adım daha yakın.

Beni yanlış anlamayın, takımımın kalecisi ve defans oyuncularıyla bire bir çalışmayı seviyorum. Ve geçen yıl Memorial Cup turnuvasını kazanmamızda benim çabalarımın kesinlikle katkısı olduğunu biliyorum. Bu yıl için jüri hala kararını vermedi ama çocuklar bu sezon çok iyiler, dolayısıyla şampiyonluğa geri dönmek uzak bir ihtimal değil.

Ama kaleci olmam hücum stratejileri hakkında fikir sahibi olmadığım ya da her yıl lige giren genç forvetlere koçluk yapamayacağım anlamına gelmiyor. Bir değişikliğe ihtiyacım var. Daha geniş sorumluluklara ihtiyacım var.

Son yolculuğumuz sırasında Bill terfi alacağımı doğruladı. Bu, sahası Toronto'nun yaklaşık kırk beş dakika kuzeyinde olan farklı bir takıma geçmek anlamına geliyor, ancak şehir merkezine gidip gelmek konusunda endişelenmiyorum. Ve evet, bu aynı zamanda artık Bill ile çalışmayacağım anlamına da geliyor, ancak onu ne kadar sevsem ve saygı duysam da, değişim iyidir.

Şimdi Bill ve Ron'un huzurunda otururken, acaba diyorum... belki daha da iyi bir pozisyona mı geliyorum? Yoksa neden CHL'den biri burada olsun ki?

"Hemen işe koyulalım," diyor Bill söze girmeden. "Ron ve ben bütün sezon seni öve öve bitiremedik. Chambers'la yaptığınız şey gerçekten bir şey."

Ron coşkuyla başını sallar. "O çocuğu nasıl ? Çok etkileyici."

"Kendini toparladı" diyorum ama Dale Chambers'ın sezon başında tam bir kabus olduğunu da inkar edemem. Omzundaki çip, Tanrı kompleksinden bahsetmiyorum bile. Çocuk ilk günden itibaren takım arkadaşlarının nefretini kazandı ve diğer herkesle arasında bir dostluk oluşturmak için birçok takım kurma girişimi gerekti. Eğer bir takım kalecisini sevmez ya da ona güvenmezse, bu bütün bir sezonu .

Ancak Chambers'la yaptığım birkaç konuşma onun yardım istediğini anlamamı sağladı. Babası Dale altı yaşındayken aileyi terk etmiş ve annesinin berbat erkek arkadaş zevki erkek "rol modelleri" geçit töreni, Dale'in okulda ve hokey antrenmanlarında yaramazlık yapmasına neden olan düşmanca bir ev ortamı yaratmıştı. Bir kaleci olarak sahip olduğu yetenek, onu oynamaya devam etmesi için teşvik eden gençlik ligi antrenörlerinin dikkatini çekti.

Patronlarıma "Ben sadece onu dinledim," diyorum.

"Onlarla aran iyi," diyor Bill ciddiyetle. "Çocuklarla. Bu çocukları yetiştirme konusunda gerçek bir yeteneğin var Canning."

Yanaklarım kızarıyor ve göğsüm gururla kabarmıyorsa ne olayım. Çocuklarla aram iyidir. İyi olduğumu biliyorum. Ve bana yağdırılan övgüler harika hissettiriyor, bunu inkar etmeyeceğim.

"Sen mükemmel bir rol modelsin," diye onaylıyor Ron.

Gurur balonu ve tüm göğsümü dolduruyor. "Bununla birlikte..."
Bill başlıyor.

burada. Neredeyse sevinçten avuçlarımı ovuşturacaktım. Terfi zamanı.

"Barrie takımının AC'si olmayı umduğunu biliyorum ama bu pozisyon bu sabah Hannigan'a teklif edildi."

Pat! Göğsümdeki balon söndü. Yerini soğuk bir telaş aldı Hava.

"Hannigan?" Aptalca yankıladım. Percy Hannigan mı? Ama o en çok

Toronto için yeni işe alınmış. Adamı neredeyse ben *eğittim*.

Ne oluyor ?

"Um." Yutkundum, sonra kendimi tarafsız bir ton tutmaya zorladım. "Tüm saygımla efendim, ama... sizce Hannigan kalifiye mi? Ekibe daha yeni katıldı."

Ron Farham, "Koç Shay ile zaten mevcut bir ilişkisi var," diye açıklıyor. "Percy lisede onun için oynamıştı."

Ne. Ne. Sikeyim.

"İyi bir takım olacaklarına karar verdik," dedi Bill nazikçe, maskelemeye çalıştığım şaşkın ifadeyi açıkça yakalamıştı. "Ve senin yeteneklerinin başka bir yerde olduğuna inanıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Tamam. O zaman başka bir yere mi gönderiliyorum?"

Başını sallar. "Henüz değil. Senin için doğru pozisyonu bulana kadar seni burada, Toronto'da tutmak istiyoruz."

Bahaneler bahaneler bahaneler! Kardeşim Brady çocukken, babamız ona o gün herhangi bir (geçerli) nedenle sörfe gidemeyeceğini söylediğinde ayağını yere vurur ve "*Bahaneler!*" diye bağırırdı. Şimdi ben de ağabeyimin bu eski öfke nöbeti mantrasını kafamda haykırıyor ve kelimelerin ağzımdan yanlışlıkla çıkmaması için kendimi zor tutuyorum.

Ama bana saçma sapan bahaneler uydurduklarını biliyorum. Eminim benim için süper harika bir "doğru pozisyon" arıyorlardır. Bu arada, Percy Hannigan istediğim terfiyi aldı, çünkü Barrie'nin baş antrenörüyle kanka.

Ne oluyor lan?

İki adam konuşmaya devam ediyor. Toronto'da ne kadar iyi bir iş yaptığımı anlatmaya çalışıyorlar. *İyi bir iş yaptığımı biliyorum*, bağırarak istiyorum. *İşte bu yüzden terfiyi hak ediyorum!*

Toplantının geri kalanında ne söylediğimden tam olarak emin değilim. Gerçi pek bir şey değil. Ama ağabeyimi kanalize edip öfke nöbeti geçirecek değilim. Ne de olsa işe ihtiyacım var.

Ama ben mutlu değilim. Hem de hiç. Dişlerimi sıkarak gülümsememe ve Bill ve Ron'la el sıkışmama rağmen içim kaynıyor. Beni kızdırmak için *çok şey* gerekir. Beni tanıyan herkes tanıyabileceğiniz en soğukkanlı, en sakin adam olduğumu söyleyebilir. Neredeyse hiç sinirlenmem ve sesimi yükselttiğim tüm zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek şekilde sayabilirim.

Yine de binadan çıkarken Wes'i aradığımda neredeyse bağıırıyordum. "Buna inanamayacaksın! Orospu çocukları!"

Ölüm sessizliği.

"Wes?" Aceleyle nefes veriyorum. "Orada mısın?"

"Evet. Üzgünüm, evet, buradayım." Uzun bir duraklama daha oldu. "Daha önce bir nefeste bu kadar çok küfür kullandığınızı duyduğumu sanmıyorum."

"Özür dilerim." Boştaki elimi saçlarımin arasından geçiriyorum. "Çok öfkeliyim bebeğim. Az önce olanlara inanamıyorum bile."

"Anlat bana," diyor ısrarla ve ben de . Ona *üç yıl* boyunca uğruna çok çalıştığım her şeyin *Percy* adında bir pislik yüzünden nasıl elimden alındığını ve üstlerim bana daha iyi bir iş bulmak için Hayal Ülkesi'ne giderken benim nasıl Yardımcı Koç unvanımı koruyacağını anlattım.

"Yani... belki de sizinle dalga geçmiyorlardır? Belki sana başka bir şey teklif ederler?" Wes beni teselli etmek için zayıf bir girişimde bulundu. "Görünüşe göre yaptığın işten çok memnunlar ve bir koç olarak sana güveniyorlar."

"Eğer bana inansalardı, başvurduğum işi bana verirlerdi. Hak ettiğim işi." Öfkeli bir nefes bırakıyorum.

"Özür dilerim, bebeğim. şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Bu konuda çok haklısın. Çok *kızgınım*." Bebek arabasını iten bir kadının ağzından çıkanları duyunca hızlandığını fark ediyorum. "Ah, özür dilerim," diyorum ama gözden kaybolana kadar bana ters ters bakmaya devam ediyor.

Histerik kahkahalar boğazımda düğümleniyor. "Az önce bir kadını ve bebeğini korkuttum," diye Wes'e bilgi veriyorum.

". Bu kadar. Eve git ve ," diye emretti. "Toplanmak mı?"

"Evet. Bu geziye benimle geliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Batı Yakası'na mı?"

"Evet. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Aileni görebilirsin, ben ve çocuklarla takılabilirsin, maça gelebilirsin. Bu iş saçmalığını düşünmeden tam kırk sekiz saat."

Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum ama yardım etmeye çalışmasını takdir ediyorum. "Sanırım bunu yapabilirim," diyorum yavaşça. "Niagara maçımız için Cumartesi gününe kadar döndüğüm sürece."

"Cuma günü dönüyoruz," diye teminat verdi Wes. "Şimdi zaman kaybetmeyi bırak. Eğer bir buçuk saat içinde havaalanında olmazsan, uçak sensiz kalkacak."

"E rrrranngghhhh. Arrrrmmhbbb." "Bebeğim? Aşağıda iyi misin?" Kalabalık masaya . Jamie'nin cevabı "Ohhhrrrrgh," oldu.

Bağlama bağlı olarak, kocamın çıkardığı sesler beni endişelendirebilir. Ama onun mutluluktan uçan yüzüne bir bakış her şeyi anlatıyor. Birkaç takım arkadaşım ile birlikte San Jose'nin merkezinde bir Oaxacan restoranındayız. Maç günü olduğu için herkes hafif yemek yiyor.

Jamie hariç herkes. O şu an domuz cennetinde. Kelimenin tam anlamıyla. Domuz çatırtıları, fasulye püresi ve taze guacamole ile yayılmış ev yapımı tortilla yiyor. Önünde bir yığın kalamar sırasını bekliyor.

Ve biz sadece aperatifleri aldık.

"Ev gibisi yok," diyor Jamie ağzından bir lokma çıkarken. "Ev gibisi yok."

"Topuklarını birbirine vurmaya unutma," diye takılıyor Matt Eriksson. "değilim," diye mırıldanıyor Jamie, birasından bir yudum alarak. "Ben-

Burada hazır. Kaliforniya Meksika yemeği kadar güzel bir şey yok. Hiçbir şey."

Eriksson, "Bahse girerim *Meksikada Meksika* yemekleri servis eden insanlar bu konuda dava açabilir," diyor.

Jamie sarışın başını sallıyor. "O kadar iyi olabilir. Ama daha iyi olamaz. Ciddiyim. Bir daha asla Toronto'da Meksika yemeği yemeyeceğim. Orada

bir anlamı yok."

"Kanada'ya zarar mı veriyorsun?" Blake Riley'nin nefesi kesildi.

"Belki biraz," diye itiraf ediyor Jamie. "Ama hadi ama. Kaliforniya çok ağır. Şafak vakti babamla sörf yapmaya gittim. Ve şimdi ağzımda bir parti var."

"Bu gerçekten de yetişkin hayatım boyunca yediğim en iyi guacamole," diye onaylıyor Lemming, başka bir cipse uzanırken.

Sipariş ettiğim sodadan bir yudum alıyorum, çünkü kimse maçtan önce içki içmez. Bu gece kendimi oldukça iyi hissediyorum ve tüm bunlar adamımı neşelendirdiğim için. Jamie sağlam bir bitki gibidir, çoğu koşulda mutludur ama ara sıra ekstra güneş ışığına ihtiyaç duyar. Kaliforniya'ya bir gezi neredeyse her zaman işe yarar.

Ayrıca oral .

"Affedersiniz, bayan?" Blake, kısa elbiseli, uzun boylu bir garsonu durdurarak, "Affedersiniz bayan," diyor.

"Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

"Muhtemelen. Ama bir sorum var. Menüde 'chapulines'in sotelenmiş çekirge olduğu yazıyor. Ama gerçekte nedir bunlar?"

Garson kız sırtıyor. "Aynen öyle yazıyor, koca adam. Çekirgeler çıtır çıtır ve lezzetlidir. Onları sarımsak ve limonla tatlandırıyoruz. Denemeye hazır mısın?"

"Uh..." Takım arkadaşım göz kırpmıyor.

Jamie elini havaya kaldırır. "Yapacağım. O korkmasa bile. Bazılarımız korkmuyor."

Masada bir kahkaha tufanı kopuyor. "Ben de öyle," diyor Eriksson ve kendini yere atıyor. "Blake bunu kaldıramayabilir ama ben varım."

"*Dostum*," diye tehdit ediyor Blake. "Bana maço saçmalığı yapma. *Yükseklikten* korkuyorsun."

Eriksson, "*Koyunlardan* korkuyorsunuz," diye karşılık veriyor.

"Ama kızarmış koyun değil," diye ekliyor bir başkası. Birbirlerine ters ters bakarlar.

Garson kız, "Bir chapuline siparişi, !" diyor.

Ve uzaklaştığında, kendi kendine gülüyordu.

Mücadeleye atılmadan duramıyorum. "Yüz dolarına bahse girerim ki Blake iki çekirge yemez."

"Onları yiyor musun?" Blake talep ediyor.

"Elbette, dostum. Jamie ve ben seni böcek böceğe eşleştireceğiz.

Daldırma soslarıyla birlikte geliyorlar. Sadece çıtır ceviz yiyormuş gibi davran."

"Altı bacaklı bir ceviz," diye ekliyor Jamie neşeyle. Gözlerimiz buluşuyor ve onunki parıldıyor. Gülümsemesini gördüğümde içimi bir sevgi seli kaplıyor. Onu terfi ettirmediği için patronunun boğazını yumruklamak istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Blake'e takılmak eğlenceli ve bunu düzenli olarak yapıyoruz. Ama Jamie bir erkeğin gerçek ölçütünün kızarmış çekirge yiyip yiyemediği olmadığını bilir. Bir erkeğin gerçek ölçüsü aynı anda hem iyi bir eş, hem çalışkan, hem de örnek bir insan olup olamayacağıdır.

Jamie bunların . Bill Braddock bunu neden göremiyor?

Eriksson masaya birkaç banknot atarak, "Benden de yüz dolar," diyor. "Başka kim var?"

Bahisler kızışıyor. Ve çok geçmeden garson yeni bir yemek tabağıyla geri döndü. Blake'in önüne koydu. "*Buen provecho!*" "*Seni tanımak güzeldi mi demek oluyor bu?*" Blake homurdanıyor. "Kim bu önce mi gidiyorsun?"

Jamie uzanıp tabaktan kızarmış kahverengi bir çekirge koparıyor ve ağzına atıyor. "Mmm. Güzel biber tadı." Bir tane daha alıp sosa batırıyor ve onu da ağzına atıyor. Gülümseyerek çiğniyor.

"Gidelim, Blake!" Dürtüyorum. "Bu masanın üzerinde iki tanesini yemeyeceğini söyleyen yedi yüz dolar var."

"Yedi yüz dolar ve erkekliğin," diye alay ediyor Eriksson, bir çekirge alıp sosa batırarak. "Ama baskı yok." Kendininkini bir lokmada yiyor.

"Peki," diyor Blake kaşlarını çatarak. "Bir saniye." Cebinden telefonunu çıkarıp kendi yüzünü çerçevelemek için havaya kaldırıyor. "Bebeğim, eğer bir sebepten dolayı geri dönemezsem, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Puddles'ı iyi bir köpek olarak yetiştireceğini biliyorum. Oh, doğum günü hediyen de yatak masasının en alt çekmecesinde." Ekran dokunuyor ve ciddi bir ifadeyle bize bakıyor. "Videoyu aldığından emin olun beyler."

"Yapacağım," diyorum o anın gerektirdiği ciddiyetle. Ki öyle bir şey yok.

Blake sanki onu ısıracaktı gibi tabağa doğru uzanıyor. Ama büyük parmaklarının arasında bir çekirge yakaladı. İkisini birden değil. Hepsini bir kerede yeme stratejisini uyguluyor.

"Yap şunu! Yap!" Ben söylüyorum. Ve sonra diğer herkes de söylemeye başlıyor.

o masaya dönüştük, diğer müşterilerin hor gördüğü gürültülü, iğrenç masaya. Ve içki bile içmiyoruz.

Blake gözlerini kapatır ve ağzını açar. Çekirgeler içeri giriyor. Çiğniyor.

Hepimiz aklımızı kaybediyoruz.

Yutkunuyor. Sonra Jamie'nin birasını elinden kapar ve hüpletir.

Masamız alkıştan yıkılıyor.

Dünyadaki en iyi işe sahibim.

Oldukça erken saatte pistte olmamız gerekiyor. Ama Jamie'nin kendisi ve ailesi için bilet alabilmesi için benimle birlikte oyuncuların girişine izin verdiler.

"Maç saatine kadar ne yapacaksın?" Ona sordum. "Otele dönüyorum. Bazı telefonlara cevap vereceğim." Gözleri dalıyor.

"Ne tür telefonlar?" Kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

"O izci benimle tekrar konuşmak istiyor." İç çekiyor. "O burada, San Jose'de."

"Gerçekten mi?" Elim soyunma odasının kapısında, donup kaldım. "Bu bir tesadüf mü?"

Rahatsız bir şekilde omuz silkiyor. "Emin değilim. Bu gece benimle buluşmak istedi ama ona ailemle kaliteli zaman geçireceğimi söyledim."

"Onu musun?" Gülüyorum. "Sert."

"Kafam onu dinlemek için pek uygun değil," diye itiraf ediyor Jamie. "Kafamı toparlamak için birkaç güne ihtiyacım var."

"Eminim." Elimi omzuna koydum ve sıktım. "Burada olman çok güzel bebeğim. Bu çok eğlenceliydi."

Kahverengi gözleri ısıyor. "Bu en iyisi. Blake'in çekirge yerken bir videosunu çektim. Daha sonra montajlanacak. Film müziği öneriniz varsa, dinliyorum." Karnını ovuşturuyor. "Ben de bir daha asla yemek yemeyeceğim. Ama şu anda hissettiğim acı, o köstebek sosu için kesinlikle değerdi."

"Sakin ol." Öne doğru eğilip çenesine hızlı bir öpücük konduruyorum. "Maçtan sonra görüşür müyüz?"

"Öldür onları, bebeğim." Bana çabucak sarılıyor ve sonra koridorda GM'in asistanını ve bilet zulasını aramaya başlıyor.

Gerinip giyinirken moralimiz yüksek. Bu gece bir gole ihtiyacım var. Canning'ler tribünde olacak ve ben de kayıinvalidemi etkilemek istiyorum. Canning klanı başıma gelen en güzel şey. Gol atsam da atmasam da beni seviyorlar.

Hala. Hadi biraz puan alalım. Kazanma havasındayım.

Koç düdük çaldığında sopamı bantlıyordum. "Toplanın çocuklar! Başlangıç kadroları asıldı. Beklemediğimiz iki şey var. San Jose Murray'i ilk sıraya koydu. Ve Pitti'yi kalede oynatıyorlar."

"Öyle mi?" Canlandım. İki numaralı kalecilerine ateş etmeyi tercih ederdim. "Bu ilginç bir seçim."

Koç omzuma vurarak, "Git getir onları," dedi. "Isınma hareketleri iki dakika içinde başlayacak."

Kaskımı takıyorum ve dörtlülerimi sıcak tutmak için bir dizi yavaş squat yapıyorum. Sonra takım arkadaşlarımı buzun üzerinde takip ediyorum. Saatin üzerinde on altı dakika var - ısınma süresi. Hiç yeterli gelmiyor. İlk hızlı turumu atıyorum. Rakip kaleciyi izliyorum ve şutumu gözümde canlandırıyorum. Zihnimde sol üst köşeye bir şut çekiyorum. Sonra sağ taraftaki yaklaşımımı düşünüyorum.

Kendimdeyim, yani pleksi dışındaki hiç kimseye dikkat etmiyorum. Stadyumdaki sesleri duymamayı öğreniyorsunuz.

Bu yüzden ses sisteminden çağırdıkları ismin bana tanıdık geldiğini fark etmem bir dakikamı alıyor.

Çok tanıdık.

"Jamie Canning, lütfen kendinizi bir güvenlik görevlisine tanıtın. Jamie Canning."

Bu da neyin nesi?

JAMIE

"J *Amie Canning, lütfen kendinizi bir güvenlik görevlisine tanıtın. Jamie Canning.*"

Başım, insan konuşmasını anlamaya çalışırken bir kulağını eğen bir köpek gibi yana kayıyor. "O muydu? benim adım mı?" Bizimkilere sordum.

Üçümüz Toronto yedek kulübesinin hemen arkasındaki üçüncü sıra koltuklarımıza yerleştik. Takımın en skorlu oyuncusuyla evli olmanın avantajlarından biri. İç saha maçlarında Eşler ve Kız Arkadaşlar locasında oturuyorum ama dürüst olmak gerekirse, canlı hokeyi aksiyonun hemen yakınında izlemeyi tercih ediyorum.

Annem alnını kırıştırıyor. "Sanırım öyle olabilir."

"Bir kez daha, Jamie Canning, lütfen kendinizi bir güvenlik görevlisine tanıtın."

Az önce oturduğum koltuktan kalkarken endişe içimi kemiriyor. "Umarım Wes'le ilgili değildir," diye başlıyorum. Ama hayır, o buzun üzerinde ısınıyor ve gayet iyi görünüyor. Kahretsin, belki Blake...? Hayır, o da kayıyor.

"Hemen döneceğim," diyorum aileme.

Merdivenlerden eski binalardan birine doğru inerken midem bulanıyor. Bir güvenlik görevlisi görüyorum ve hızla ona yaklaşıyorum. "Hey," diyorum beceriksizce. "Ben Jamie Canning miyim? Az önce anons cihazında adımlı mı söylediler?"

"Kimlik lütfen."

Ehliyetimi veriyorum.

Geri vermeden önce bir göz atıyor. Adam kulaklığına dokunuyor ve ne dediğini duyamayacağım kadar kısık bir sesle bir şeyler aktarıyor. Sonra elini bırakıyor ve hızlıca başını sallıyor. "Beni takip edin."

Nereye? Ağzımdan kaçırmak istiyorum. Ama adam takip edip etmediğimi beklemeden yürümeye başladı bile.

Peşinden aceleyle gidiyorum ve midem bir kez daha bulanıyor. Bu sefer obur bir domuz olduğum ve akşam yemeğinde tıka basa yediğim için, hızlı yürümek şu anki durumum için iyi değil. Karnımda çok fazla çekirge yüzüyor.

Büyük bir şaşkınlık içinde, güvenlik görevlisi beni ziyaretçilerin soyunma odasının yakınındaki küçük bir ofise bırakıyor. İçeri girdiğimde kendimi San Jose'nin baş antrenörü Bern Gerlach'a bakarken buluyorum. İki adam daha var ama onları tanıyamıyorum.

Gerlach elini uzatarak, "Bay Canning," dedi. "Bern Gerlach."
"Doğru. Memnun oldum efendim."

Yanındaki adamları GM'nin ofisinde çalışan bir asistan ve ligden bir temsilci olarak tanıtıyor.

"Kısa keseceğim çünkü pak on dakika içinde düşecek," diyor sert bir ses tonuyla. "Kalecimiz sakat ve yedek kalecimizle başlıyoruz. Sen NHL'in acil durum kalecileri listesindesin - bu gece Pitti'nin yedeği olarak bizim için forma giyebilir misin?"

Ona bakıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

Talebini tekrarlıyor ve evet, ikinci seferde de aynı derecede gülünç geliyor. Ligin acil durum yedek listesindeyim ama aslında kimse *çağırılmıyor*. Acil durum kalecileri efsanevi yaratıklardır. Arada sırada New York'ta bir devre oynamak üzere çağrılan bir muhasebeci ya da sakatlanan LA kalecisinin yerine aniden kendini bulan bir tesisatçı hakkında hikayeler duyarsınız. Ancak bunlar pratikte masaldır, sıradan bir Joe'nun profesyonel sporcu hayallerini gerçekleştirmesine izin veren nadir durumlardır.

Baş antrenör "Canning?" diye soruyor. "misin?"

Şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. "Evet," diye gevelerken buluyorum kendimi, çünkü kim *hayır* diyebilir ki? "Ama bakabilecek yerel biri yok mu?" *Kapa çeneni, Jamie.* "Çiftlik takımınızdan biri gibi mi?" *Cidden dostum, kapa çeneni. Bu harika hediye başkasına verme.*

Genel müdürün asistanı acımasız bir ses tonuyla cevap verir. "İkinci lig takımımız Bakersfield'daki bir maçtan dönüyor. Takım otobüsü şu anda 101. yolda trafikte kilitlenmiş durumda. Yaklaşık bir saat önce büyük bir yığılma oldu."

"Buraya zamanında gelemeyecek," diyor baş antrenör kesin bir dille. "Şu anda en iyi seçeneğimiz sensin. Gitmeye hazır mısın?"

"Gitmeye hazırım, efendim."

"Harika." Lig temsilcisine doğru başını salladı. "Thompson'ın bu feragat belgesine John Hancock'unuzu yazması gerekiyor, sonra sizi kilitli odaya götüreceğim."

Rakibin formasını giyiyorum. Hay sikeyim. Wes beni öldürecek. Antrenör beni aşağı bunları düşünüyordum, güvenli geçip, evdeki bankta.

Yedek kalecinin geleneksel yerinde otururken San Jose oyuncularının hiçbirisi bana doğru bakmıyor. Lig, takımların bir maç için iki kaleci giymesini gerektiriyor, ancak benim gerçekten oynama şansım yok denecek kadar az.

İki takım da pozisyonlarını alırken salonda heyecan dorukta. Wes ilk çizgide, başlama vuruşunu yapıyor. Ayağa kalkıp tam bir aptal gibi ona el sallamak için can atıyorum. Ya da Torontodaki herhangi birine. Bu, piyangoyu kazanıp sevdiğin insanlarla tek bir kuruş bile paylaşmamak gibi bir şey. Bu gelişmeden onların da benim kadar keyif almasını istiyorum.

Ama kocam ve takım arkadaşları olması gerektiği gibi oyuna odaklanmış durumdalar. Karşılaşmanın hemen ardından Pitti saldırıya uğradı. Toronto, San Jose'nin ilk kalecisinin yokluğundan faydalanıyor.

Pitti yine de iyi. On bir dakika boyunca kendisine doğru gelen her şutu durduruyor, bir ara öyle bir kurtarış yapıyor ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Oynamıyorum bile ama yine de kanımdaki adrenalin yüksek. Ve midemdeki çalkantı şimdi daha da kötü. Sinir ve yüz porsiyon Meksika yemeği birlikte iyi gitmiyor.

Ancak Pitti'nin şansı Matt Eriksson'un sağ üst köşeden ağlara giden şutuyla tükeniyor. Toronto bizi 1-0 önde götürüyor ve ne kadar şirin ki artık "*biz*" diye bahsediyorum. Ben aslında bir

San Jose oyuncusu. Ben bir saniye bile buzda kalamayacak bir yedek oyuncuyum çünkü Pitti ortalığı kasıp kavuruyor.

Benim işim burada oturmak, ara sıra yedek kulübesinin kapısını açarak hızlı bir hat değişikliği yapmak. Zamanlarının yüzde doksanını burada oturup bu kapıyı açıp kapatarak geçiren yedek kaleciler var. Ve insanlar neden koç olmak için alt ligleri atladığını merak ediyor.

Yine de bir gece için çok eğlenceli. Ve Wes'in maçlarından biri için hiç bu kadar iyi koltuklarım olmamıştı.

İlk periyot sona erdiğinde, bir kez daha Toronto'dan birinin dikkatini çekmeye çalışıyorum ama o piçler arkalarına bile bakmadan tünele doğru kaymaya devam ediyorlar. 3-1 öndeyken, kendilerini beğenmiş hissetmeye hakları var.

San Jose maçının devre arasında soyunma odasına geri döndüm. Kıyafetlerim hâlâ orada, yedek kulübesindeydi. Sırf götlük olsun diye telefonumu çıkardım, ödünç aldığım kaskımı çıkardım ve deniz mavisi formamla bir selfie çektim. Wes'e mesaj attım. Maç bitene kadar göremeyecek ama bu anın unutulmaması gerekiyor.

"Hey, güzel çocuk," diye alay ediyor bir oyuncu. "Belki de fotoğraf çekimlerini maç sonrasına saklamalısın?"

"Onu biraz rahat bırak, kardeşim," diyor birisi. "Bu adam için büyük bir olay."

"Kesinlikle öyle." Benim tarafımda yer alan oyuncuya minnetle bakıyorum.

"?" diye sorar oyuncu. Çaylak bir oyun kurucu.

"Marin County'de büyüdüm ama şimdi Toronto'da yaşıyorum. Gençlere hokey koçluğu yapıyorum."

"Harika!" Yüzü aydınlanıyor. "Toronto, ha? Bu maç için çağrılman biraz komik."

"Um..." Bu onun bildiğinden bile daha komik.

"Hey, hayatta olmaz," diye bir ses yükseliyor. San Jose'nin yıldız forveti Nik Sokolav'ın hırlayan yüzüne bakıyorum. Spor dedikodu sitelerini takip ediyor olmalı çünkü beni tanıdığı belli. "Bu adam yedeğimiz olamaz! Koç! Ne oluyor lan?" Beni göstererek ayağa kalktı. "Lanet olası düşmanla yatıyor! Eğer oyuna girmek zorunda kalırsa, maçı Ryan Wesley'e teslim edecek."

Şimdi herkes bakıyor. Harika.

"Bak," diye cıvıldıyorum Gerlach cevap vermeden önce. "Hiçbir şey beni kocamın kıcını tekmelemek kadar mutlu edemez. Eskiden bire bir

Çocukken yarışmalara katılırdım ve kendi payıma düşeni kazanırdım. O pisliği nasıl durduracağımı biliyorum."

Odada bazı gergin kıkırdamalar var.

"Adamı rahat bırak," diye homurdanıyor Gerlach. "Bu gece pakı kaleye sok Sokolav, o zaman kalede kimin olduğunun bir önemi kalmayacak."

Ya sonra? O piç kurusu yapıyor.

İkinci periyotta arka arkaya goller atarak maçı eşitledi. Yedek kulübesinden, Wes'in vardiyasından sonra yedek kulübesine yığılırken çenesinin gergin duruşunu kaçırmıyorum. Kızgındı. Kaybetmeyi sevmiyor. Ama Toronto ikinci yarının sonunda Blake Riley'nin basketiyle tekrar öne geçiyor.

Zil çalıyor ve bir kez daha "kendi" takımımınla birlikte buzu terk ediyorum, yalnız bir Toronto oyuncusuna işaret edemiyorum. Kocam geri çekilirken "Hey, Wesley!" diye bağıriyorum, bu da Sokolav'ın bana derin bir kaş çatmasına neden oluyor. Ayrıca, bağırişım arenada yankılanan binlerce diğer bağıriş tarafından bastırılıyor. Sanırım profesyonel bir hokey oyuncusu olarak geçirdiğim kısa sürenin esprisi yapılmayacak, ama maçtan sonra Wes'e ve çocuklara anlattığımda hikâye çok güzel olacak.

Üçüncü periyot başladı. Pitti bir kez daha saldırı altında ve bir kez daha Toronto'nun güçlü hücumuna karşı koyuyor.

En azından dalışına kadar. İlk periyotta yaptığı dalış kadar güzel ve akıcı değil. Bu sefer hantal ve tamamen yanlış ve iki Toronto forveti yere düştüğünde kazara onunla çarpışıyor. Bir itiş kakış oldu ve Pitti görüş alanımdan çıktı. Düdükler çalıyor. Hakemler kaleye doğru kayıyor.

Pitti'nin kalkmasına yardım edildiğinde içimi bir rahatlama kaplıyor. O iyi. Kurtarışı yaptı ve birkaç darbe aldı, ama-

O iyi değil, farkındayım.

Sopa kolunu göğsüne bastırarak sıkıca tutuyor. Hakemlerden biri acilen onunla konuşuyor ve Pitti başını sallamaya başlıyor. Kaleden kayarak uzaklaşmaya başladığında dolgulu omuzları hafifçe çöküyor.

Bankta bütün gözler bana çevrildi.

I Sakatlıklar berbattır. Gerçekten, gerçekten berbat.
Bununla birlikte, San Jose'yi zaten bir farkla yeniyoruz ve
şimdi son on dört dakikayı onların

Üçüncü kaleci mi? Bu maç bitene kadar bir düzine gol atmış olacağız.

Tim Pitti için , gerçekten. Tünelden soyunma odasına doğru giderken acı çektiği çok açık. O oyun sırasında buzda değildim ama Blake bir kemik kırılması duyduğunu söyledi. Düşüncesi bile beni ürpertiyor.

Sakatlıklar da bu işin bir parçası. Pitti'ye sempati duymakla birlikte, bu son gelişmeden şikayetçi değilim.

"Yedekçinin kim?" Lemming boş boş soruyor. "Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor Eriksson.

Blake eldivenli elini ev sahibi takımın yedek kulübesine doğru sallayarak, "Bu o adam," dedi.

Homurdanıyorum. "Hadi canım, Sherlock. Ama adı ne? Onunla daha önce karşılaştık mı?"

Hepimizin bakışları kaleye doğru kayan San Jose oyuncusuna takılmış durumda. Maskesi takılı değil ama sırtı bize dönük olduğu için yüzünü göremiyoruz. Formasında bir isim yok, sadece 33 numara var. Kaleye vardığında eldivenlerini takıyor, sonra hafifçe dönerek profilini gösteriyor.

"J-Bomb'a benziyor," diyor Blake.

"Bu bir tür J-Bomb," diye homurdanarak ayağa fırlıyorum. Yani patenlerime.

Ne *haltlar* dönüyor burada? Jamie neden San Jose forması giyiyor ve onların kalesini koruyor?

Koçtan sert bir azar işittiğimde duvardan atlamama iki saniye kalmıştı. Ayrıca, anons sistemi o anı seçerek Jamie Canning adında birinin artık San Jose'nin kalecisi olduğunu duyurdu.

Ağzımdan şaşkın kahkahalar dökülüyor. Birden hatırladım, acil durum kaleci listesindeydi. Sakatlanan Pitti'nin yerini dolduruyor.

"Deli gibi kıkırdıyor," diyor Blake takım arkadaşlarımıza. "Wesley kendini kaybetti."

"Onu suçluyor musun?" Eriksson da gülmeye başlar. "Canning kalede mi? Kahretsin, bu destansı."

"Destansı," diye Blake.

Ve sonra tartışmak için zaman kalmıyor, çünkü yeni bir karşılaşma başlıyor ve aniden kendi takım arkadaşlarımın kendi kocama karşı oynamasını izliyorum.

Evet. Lanet olsun. Trippy.

Anıların beynime hücum etmesi uzun sürmedi. Jamie'nin eldivendeki becerisi. Yıldırım hızındaki refleksleri. Konsantrasyonu ve saf sakinliği - üniversitede karşılaştığımızda beni her zaman etkileyen şey buydu. Soğukkanlılığını hiç ama hiç kaybetmezdi. O kaleyi korurken hiçbir şey onu korkutmazdı.

Koç "Değiştirin" diye bağırıyor ve benim takımım yedek kulübesinden fırlayıp buza çıkıyor. Ben ortada kayıyorum, Blake solumda ve O'Connor sağımda. D-menlerimiz Laurier ve Matin. En iyi beş oyuncumuz, hepsi Jamie Canning'e odaklanmış durumda.

Ama üstesinden . Blake'in bilek şutunu durduruyor, ribaundu kurtarıyor ve sonra pakı San Jose forvetine atıyor, o da topu alıp uçuyor. Şimdi savunmadayız. Vardiyamızın geri kalanını San Jose'nin bize gol atmasını engellemeye çalışarak geçiriyoruz. Koç bir sıra değişikliği daha istediğinde nefes nefese kalmıştım. Yüzümden ter damlarken kendimi duvarın üzerine atıyorum.

"J-Bomb'un gidişine bakın!" Blake ötüyor.

Sanki başka bir şeye bakabilirmişim gibi. *İnanılmaz* biri. Bir sonraki vardiyada üç kurtarış daha yapıyor ve sonra, dehşete düşmemize rağmen, San Jose D-men'lerinden biri hatalı bir ribaunddan yararlanıyor ve kalecimizi şanslı bir wrister ile geçiriyor.

Maç berabere. Ev sahibi kalabalık çılgık atıyor, adamlarını cesaretlendiriyor. Tribünlerdeki az sayıdaki Toronto taraftarı da

cesaretlendiriyor. Buza tekrar çıkarken onların enerjisi beni ateşliyor. Beş dakika kaldı, daha çok zaman var.

Yüzleşmeyi kazandım ve diski bıraktım. Blake kovaladı ve sopasıyla pakı bana geri verdi. Ama top bir savunma oyuncusu tarafından çalındı ve San Jose tekrar atağa kalktı. Bu sefer kalecimiz onları engelliyor ve pak benim sopama geldiğinde kendimi bir anda kaçış çizgisinde buluyorum.

Canning'in nöbet tuttuğu rakip kaleye hücum ederken adrenalin içimde cızırdıyor.

Bu tanıdık geliyor. Çok tanıdık. Yemin ederim ki golü atmama izin vermediğinde dilini bana doğru uzatıyor. Eldiveni golün etrafını sarıyor ve hayal kırıklığı beni yedek kulübesine kadar takip ediyor.

Tanıdık geliyor çünkü tanıdık. Çocukken yaptığımız teke tek atışmalar hafızama kazındı. Özellikle de sonuncusu Jamie'nin aletini ağzıma almamla sonuçlandığı için. Placid Gölü'ndeki hokey kampında geçirdiğimiz yazlar hayatımın en güzel zamanlarıydı. Jamie'ye orada aşık oldum. Yeniden bağlandığımız ve onun da *bana* aşık olduğu yerd.

Tanrım, ne kadar yol kat ettik. Çocukluk arkadaşlığından, sevgililiğe, eşliğe ve kocalığa.

Hayat çok güzel bir şey.

Hokey oynadığımda hep yükseklerde olurum ama gece iki yüksekte birden oldum. Adrenalin, heyecan ve Jamie'nin sonraki birkaç dakika boyunca dört kurtarış daha yapmasını izlerken duyduğum saf sevgi. İki dakika kala Eriksson aptalca bir penaltı yaptırıyor ve San Jose'ye cazip bir güç oyunu kazandırıyor. Penaltı için buzdayım ama köpekbalıkları aç ve otuz saniye içinde golü atıyorlar.

Ev sahibi kalabalık çılgına dönüyor.

Toronto beraberliği sağlayamadı. Ev sahibi takıma kaybediyoruz ve hayal kırıklığına uğramış olsam da Jamie için gizliden gizliye mutlu olduğumu da inkar edemem. Takım arkadaşları buzun üzerine üşüşüyor ve büyük kutlama gösterisinde onu gözden kaybediyorum ama biliyorum ki çok mutlu olmalı. Ve onun adına seviniyorum. Bu gece üzerine dökülecek her türlü övgüyü hak ediyor.

O dünyayı hak ediyor.

"W Buraya. Lanet olsun. Öyle miyiz?" Blake soruyor, gözleri şık ve son derece havalı odada geziniyor. "Silikon Vadisi barlarına garip şeyler yapıyor."

Yanılmıyor. Elimde yirmi iki dolarlık bir kokteyl tutuyorum, mavi ışık ve tekno müzik üzerimizi yıkıyor. "Yıldız Gemisi Atılğan'daki bir barı böyle hayal ederdim."

"Hayır," diyor takım arkadaşım Will O'Connor. "Üç memeli uzaylı kadınlar nerede?"

Uzaylı kadınları unut. Jamie nerede? Yüksek fiyatlı kokteylimden bir yudum alıp odayı tekrar tarıyorum. Kalabalığın arasından sarışın kafasını görmek için can atıyorum. Ama yok. Sadece biz varız.

Galibiyetten sonra San Jose soyunma odamıza bir haberci onlarla burada buluşmamızı söyledi. Notta, "*Ona bir içki ısmarladıktan sonra kalecinizi geri alabilirsiniz*" yazıyordu.

Sanırım Jamie bu gece yeni arkadaşlar edindi. Şu anda aklını kaçırmış olmalı. Dürüst olmak gerekirse, kafam bundan sonra neler olabileceğine dair fikirlerle dolup taşıyor. Jamie bu gece San Jose'nin kahramanı olurken tribündeki Ottawa gözlemcisi miydi? Eminim öyledir.

Erkeğimin tüm hayatı değişmek üzere. Ve ben *her şeyi* hissediyorum. Heyecan. Şaşkınlık. İnançsızlık. Endişe. Ve ince bir korku. Artık benim için fazla zamanı olmayacak. İlgi odağı olmama gerek yok. Ama ben *onun* ilgi odağı olmayı seviyorum.

Ama o çirkin duyguyu mağarasına geri itiyorum. Bu Jamie'nin gecesi ve bundan sonra olacakları izlemek için sabırsızlanıyorum.

Takım arkadaşlarımdan bazıları maç sonrası enerjilerini atmak için dans pistine çıktılar. Lemming barda uzun bacaklı bir kadını köşeye sıkıştırıyor ve cazibesini konuşturmaya başlıyor. Ama ben sadece içkimi h  p  rdetip kapıyı izliyorum.

Tam rakiplerim tarafından ka  ırıldığından emin oldu  m anda, o altın kafa, etrafı deniz mavisi ceketli bir grup adamla çevrili bir şekilde beliriyor. Çok da mantıklı olmayan bir rahatlama hissediyorum. Ve sonra harekete geçiyorum, alanı geçiyorum, boş bardağımı en yakın y  zeyeye bırakıyorum ve bütün gece yapmam gerektiği gibi ona sarılıyorum.

"Hey!" diyor gülerek, ben onu sıkarken. "Gol atamadığın dönem için   zg  n  m. Bir dahaki sefere iyi   anslar."

Gözlerinin kenarları gülümsemesiyle kırışıyor ve dünyamda her şey yoluna giriyor. "Bir dahaki sefere ben seni yakalarım." Yakışıklı yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

Geri   ekildi  imde bir grup hokey oyuncusu bana bakıyordu. Kolu askıda olan kaleci Pitti özellikle şaşkın görünüyor. Sanki     memeli bir uzaylıymışım gibi.

Benim o adam olduğumu zaten biliyorlar. Bir adamla evli olan adam. Ama görünüşe göre hiç yakından görmemişler.

"İçiyor muyuz, muyuz?" Jamie kolayca söylüyor.

"Evet," diyor Nik Sokolav, kendini toparlayarak. "Ve Pitti satın alıyor, çünkü bu gece onun kışını kurtardın."

"Ah, dostum," diyor Pitti kıkırdayarak. "İyi. Tüm arkadaşlarıma ucuz bira."

"Burada ucuz bira dokuz dolar," diyor birisi. "Ouch." "Susamış rakiplerinizi de unutmayın," diye araya girdim. "Size   d  n   Toronto'nun en iyi kaleci ko  u.   deme zamanı."

"Başlasak iyi olur o zaman." Pitti, Jamie'nin sırtına sağlam eliyle bir tokat atar ve onu bara doğru götürür.

Birkaç bira sonra hayattan zevk alıyorum. Jamie, Kaliforniya'daki yeni arkadaşlarıyla savaş hikayelerini paylaşmakla meşgul. Ama ben planlar yapıyorum. Toronto ve Ottawa arası dört buçuk saatlik bir yol. Ama telefonumda yaptığım köşk bir araştırma bana Toronto ve Ottawa arasında birkaç kasaba olduğunu gösteriyor. Belleville ve Kingston gibi. Oraya gidebiliriz.

Ontario Gölü'nde küçük bir ev alıp Jamie'ye Ottawa'da bir stüdyo kiraladım.

Her iki takımın da evinde olduğu gecelerde, iki saatlik yolu gidip ortada buluşabiliriz. Orası bizim kaçış yerimiz olur. Ayrıca Jamie bir süre ikinci ligde kalırsa, onun sezonu benimkinden birkaç hafta daha kısa olur.

Ve yazlarımız olurdu. Tabii, sadece altı hafta sürüyorlar. Ama ben Jamie'ye bundan daha uzun olmayan birkaç yaz boyunca aşık oldum, değil mi? Şimdiye kadar tüm fedakarlıkları o yaptı. Ben de onun için bazılarını yapmaya hazırım.

Nihayet ayrılma vakti geldiğinde, fikirlerle dolup taşıyorum. Takım oteline dönerken taksiden dökülmeye başladılar.

"...Ve biraz profesyonel deneyimle daha da değerli bir koç olacaksın," diye belirtiyorum. "Koçluğa geri döndüğünde -ki bunu isteyeceğini biliyorum- istediğin işi seçebilirsin."

Jamie tüm bu kelime kustumuklarını sabırla dinliyor. Kendimi kaptırdığımda beni durdurmak zor oluyor. Sonunda bir nefes alıp anahtar kartımla kapının kilidini açtığımda otel odamızın dışındaki koridora kadar geri dönmüştük.

Benden önce içeri , cüzdanını masaya fırlatıyor ve San Jose oyuncularının çıkarken ona verdiği alışveriş çantasını yere bırakıyor. İçinde bu gece NHL'deki ilk maçında giydiği deniz mavisi bir forma var.

Jamie hiç konuşmadan önce ceketini, sonra da gömleğini çıkarır. Sonra sırtüstü yatağa uzanır ve hareketsiz bir şekilde tavana bakar.

Biraz aklını başından almış olabilirim. Bizi zafer turu seksine başlatmadan önce ona bir dakika vereceğim. "Dişlerimi fırçalayacağım."

"Hayır."

"Hayır mı?" Banyonun kapısında duraksıyorum. "Ama garip bar atıştırmalıkları yedim. Sanırım glütensiz krakerlerdi."

"Hayır, yani... Sadece yüzünü görmek için dört günde bir iki saat araba kullanmak istemiyorum."

"Oh." Yutkunuyorum. "Tamam. Porter'da günde on yedi uçuş var. Bu da benim diğer fikrim. Uçuş süresi bir saat."

"Wes." Jamie aniden doğruluyor. "Bu gece harika vakit geçirdim. Kusacağımı sandığım zaman hariç."

"Gergin miydin?" Anlamaya çalışarak sordum.

"Hayır! Ama çok fazla Meksika yemeği yedim. İlk dalış beni neredeyse kırıyordu. Ama bu değil." O muhteşem başını sallıyor.

"Benim bir

çok eğlenceliydi, ama sadece öyleydi. Çılgın bir geceydi. Ve şimdi telefonumda o izciden gelen beşten fazla arama var."

"Bu gece seni aramaması için deli olması lazım," diye .
"Muhtemelen başka takımların peşinde olup olmadığını merak ederek işiyordur."

Jamie sabırsız bir ses çıkarır. "Bakın, bu eğlenceli bir hikâye. Arkadaşlarım yıllarca bunun üzerine yemek yiyecek. Spor blogları bunu yiyip . Ama bahse girerim hiçbiri bu gece sahip olduğum haksız avantaja dikkat çekmeyecek."

"Ne avantajı?"

"Sizi çok iyi tanıyorum. Her Toronto maçını izliyorum. Her hattaki her oyuncuyu şahsen tanıyorum. Tabii ki soğuk girdim. Ama Blake'in ilk wrister'ı? Eski bir videoyu izler gibiydim. Geleceğini biliyordum. O dönem benim keyfim için optimize edilmiş gibiydi. Ve bir daha asla olmayacak."

"Tabii, tam olarak öyle değil ama-"

Beni susturmak için bir elini kaldırdı. "Mesele şu. Tüm hayatımın sevimli bir hikâyeye ya da ses bir habere bağlı olmasını istemiyorum. Eğer Bill Braddock şu anda beni arayıp almam gereken terfiyi teklif etseydi, hemen kabul ederdim."

Oh.

"Ben iyi bir kaleciyim Wes. Ama ben *harika* bir koçum. Dürüst olmak gerekirse şu anda kendimi tekmeliyorum çünkü bu iş için daha fazla çabalamalıyım. Daha fazla ses getirmeliydim. Batırdım. Bunu zor oldu. Ama eğlenceli bir kazanın beni asıl yapmam gereken şeyden alıkoymasına izin vermeyeceğim."

Ağır ağır yatağa, onun yanına oturdum. Akşamı tek bir yöne doğru ilerleyerek geçirdim ve düşüncelerimi yeniden düzenlemek kolay değil. Tekrar. "Yani Ottawa'ya hiç gitmek istemiyor musun?"

Yavaşça başını sallar. "Birbirimizi asla göremeyiz. Eğer *hapishanede* olsaydın, Ottawa'ya taşınırsam alacağımızdan daha fazla eş ziyaretine izin verilirdi."

Bir kahkaha attım. "Bu teoriyi test etmeyelim."

"Wes." Jamie bana işaret ediyor. Eğildiğimde kollarını bana doluyor. "Seni çok seviyorum. Ama bunu benim için planlama, tamam mı? Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum, çünkü işini çok seviyorsun. Ama ben de benimkini seviyorum."

"Biliyorum," diyorum hızla, kollarımı onun sağlam bedenine dolayarak. ". Bu gece o kadar *harikaydın* ki. Bununla başa çıkamıyorum bile. Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Hiç."

"Bu doğru mu?" Jamie bir dizini iki bacağımın arasına sokuyor ve kıcıımı müstehcen bir şekilde kavlıyor. "Yine de her türlü eğlenceyi yaşıyoruz. Çoğu zaman sonrasında kendi adını bile hatırlayamıyorsun."

"Doğru." Teni soyunma odası sabunu gibi kokuyor ve ben daha fazlasını istiyorum. Yaklaşıp boynunu öpüyorum. "Tamam. Hayatını planlamaya çalışmayacağım. Ama bu Bill Braddock'a bir ders vermek için tuttuğum kiralık katil ekibini geri çekmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Evet." İç çekiyor. "Şiddeti piste sakla. Bu kendi başıma çözmem gereken bir sorun."

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Hatta senin için Bellewood'a bile giderim."

Jamie homurdanıyor. "Belleville."

"Evet. Orası da öyle."

Gülüyor ve sonra beni öpüyor.

JAMIE

W Cumartesi sabahı buza adım attığımda kafam Niagara maçıyla ilgili planlarla doluydu. Sabah pateni için bir saatimiz var, ardından bir saat de film izleyeceğim. Sonra öğle yemeği için çocuklarıma biraz izin vermem gerekecek çünkü karşılaşma saat dörtte.

Ama tam ilk birkaç adımımı atarken, takımdaki her çocuk bir çığlık atıyor ve bana hücum ediyor. Dört saniye sonra on altı ila yirmi bir yaşlarında bir grup gürültücü, kahkaha atan çocuk tarafından kuşatıldım. Hepsi birden konuşarak beni havaya kaldırıyorlar.

"Aman Tanrım, Wesley'i kurtardın!"

"Müthişti!"

"Ateş!"

"Ölüyorduk."

"Sadece seni eğlendirmek için buradayım," diye kıkırdıyorum, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Profesyonel olacak mısın?" soruyor kalecim. "Ottawa'daki gözlemci seni benden daha çok istiyor."

Yine mi bu? "Hiçbir yere gitmiyorum." Görünüşe göre Barrie'ye bile. O işi alamamış olmam hâlâ içimi acıtıyor. Göz ucuyla Bill Braddock'un yardımcı koç ve birkaç adamla birlikte oturduğu tribünün tepesinden beni izlediğini görebiliyorum.

O zaman üzerimizde baskı var. Bunu kazanmak zorundayız.

Ellerimi çırpıyorum. "Tamam, çocuklar. Parti sona erdi. Birkaç saat içinde Niagara'yı yeneceğiz ama sadece hücumlarını durdurabilirsek. Filmi izlemeden önce biraz D alıştırması yapalım. Taylor, konileri tek adam hücumu için hazırla."

"Tamam, Koç." Kayarak gidiyor.

İşimin bir parçası da hangi adamların ortamı hazırlayacağına güvenebileceğimi bilmek. Taylor her zaman iş için hazırdır. "Trapatski! Çeneni sallamay! bırak ve hücum için hazırlan. Hadi gidelim."

Bill ve ekibi yerlerinde oturup izliyorlar. Baş antrenör ya da asistanı buraya gelip takımına reklam yapsa iyi olurdu ama sanırım her şeye sahip olamazsınız.

Bugün kendimi alingan hissediyorum. Gerçekten . "Sıraya girin çocuklar! Kımıldayın!"

Bir saat sonra işim bittiğinde herkes terlemiş oluyor. Ben de dahil. "Soyunma odasına!" Düdüğümden sonra sesleniyorum. "Video 30 dakika içinde."

Buzdan en son ben çıktım. Ve *şimdi* Braddock yedek kulübesinde mi bekliyor? "Bir saniyen var mı?" diyor.

Pek sayılmaz, neredeyse ona çıkışacaktım. Aptal bir adam değilim, bu yüzden kendimi tutuyorum. Ama yine de ona karşı soğuk hissediyorum. Patronuna karşı böyle hissetmek iyi bir yol değil ama sanırım hayal kırıklığımı atlatmak için birkaç güne daha ihtiyacım var.

"Tabii," diye mırıldandım. "Ama yakında video izleyeceğiz."

"Biliyorum. Ama öncesinde seninle konuşmam gereken birkaç şey var. Öncelikle, San Jose maçını izlerken hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Huysuzluğuma rağmen yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bu eğlenceli."

"Ottawa takımının yedek kalecilerini yedeklemek için seni buradan çekmeye çalıştığını biliyorum. O kadar ilgilenmediğin için şanslıyız."

"Şanslısın." Ben bankta otururken ağzımdan çıkıverdi-Patenlerimi bağla.

Bill sadece sırtıyor. "Biliyorum, evlat. Biliyorum. Yüzünden Barrie işini unutamadığını görebiliyorum. Ama bu senin için uygun değil. O koçun asistanı olmak için gereğinden fazla niteliklisin. Ron ve benim sana söylediğimiz gibi, senin farklı bir pozisyonu hak ettiğini düşünüyoruz."

Ellerim bağcıkların üzerinde dondu kaldı. "Fazla kalifiye mi?" Bu hiç mantıklı değil. Yardımcı koçluk merdivendeki bir sonraki iş. Başımı hızla kaldırıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Jamie, video seansını ben yöneteceğim, tamam mı? Tanışmanı istediğim bazı adamlar var. Seni daha yakından tanımak için Mississauga'dan geldiler." Başparmağını tribünlere doğru salladı.

Gözlerimi kısarak uzaktaki koltuklarda oturan antrenörlere bakıyorum. "Mississauga?" Sırtıma vurdu. "Git onlarla konuş."

EVE ALTI BUÇUK GIBI GELDİM. Kapıyı iterek açtığımda tişörtsüz Wes mutfaktan bana sesleniyor, buzdolabına bakıyor. "Maç nasıl gitti, bebeğim? Akşam yemeği için ne yapmak istiyorsun?"

"Akşam yemeği," diye tekrarlıyorum yavaşça. Aklım başka yerde.

"Evet, akşam yemeği mi? Senin bazen pişirdiğin ama bizim bazen dışarıda yediğimiz yemek mi?" Mükemmel karın kaslarını ovuşturuyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Akşam yemeği için ne yapmak istediğimi tamamen unuttum." Mississauga'dan gelen çocuklar aklımı başımdan alana kadar düşündüğüm her şeyi tamamen unutmuştum.

"Yine de oyunu kazandın mı?" Wes başını eğerek beni inceliyor. "Final skorunun dörde üç olduğunu gördüm. Kutlamak için dışarı çıkabiliriz diye düşündüm."

"Kutlamak." Bu kelime beni sersemliğimden kurtarıyor. "Evet. Hadi dışarı çıkalım. Hayır! Sipariş verelim."

Wes başını geriye atar ve güler. "Hangisi bebeğim?"

"İkimiz için de bir şeyler sipariş et. Herhangi bir şey. Ben bir şişe şarap açacağım. Konuşmak istediğim bir şey var."

Omuz silkiyor. "Herhangi bir şey? Kanada Meksikası bile mi?"

"Bunun dışında her şey," diye ısrar ediyorum yanından yatak odamıza doğru koşarken. "Üstümü değiştireceğim ve şarabı açacağım. Beş dakika sonra kanepede buluşalım."

"Evet, Koç Canning. Bana bir gömlek getirir misin?"

O kadar dalgınım ki gömleği unutuyorum. Bilinçaltım bu gecenin gömleğini tekrar çıkaracağım kısmına atlamak istiyor olabilir, her neyse. Her türlü kutlama yapacağız, çıplak olanlar da dahil.

İki kadeh şarabı sehpanın üzerine koyduktan sonra kendimi Wes'in yanındaki kanepeye atıyorum.

"Şimdi dökül bakalım," diyor. "Bill'le konuştun mu?"

Cevap vermek için ağzımı ama Wes'in işi bitmemişti.

"-Ona bu işi hak ettiğini söyledin mi? *Sports Illustrated* blogundaki hikayeyi okudu mu?"

"Bekle, *Sports Illustrated*'da bir hikaye mi var?"

"'Family Feud' başlığını seçtiler." Wes gülüyor. "Atışımı durdururken çekilmiş mükemmel bir fotoğrafın var. O enayiye çerçeveletip duvara asmalıyız."

"Evet. Harika. Şimdi sana haberlerimi anlatabilir miyim? Transfer edildim.

Ve terfi etti."

"Gerçekten mi?" Kocamın gözleri büyüdü. "Barrie'ye mi? Lütfen Ottawa deme."

"Hayır! Mississauga'ya."

"Oh," diyor dikkatlice. "Buraya çok uzak değil, değil mi?" "Hayır," ben de aynı fikirdeyim. "Sadece yirmi yedi dakika aşağıda

Gardiner."

Gözleri parlıyor. Kucağıma atlıyor ve kanepenin yüzeyine yayılıyor. "Kahretsin. Transfer olduğunu söylediğinde gerçekten endişelendim."

Uzanıp saçlarını kabartıyorum. "Bu iyi bir transfer. Bill'i özleyeceğim ama her şeye değer. İşin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Bana bakabilmek için biraz dönüyor. "Yardımcı koç, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Wes'in gözleri neredeyse şişkinleşir. "Ne o zaman?"

"Baş Koç. Bir CHL takımının en genç Baş Antrenörü olacağım. Lig kurulduğundan beri."

Wes hemen ayağa kalkar. "Şaka yapıyorsun! Bu inanılmaz!"

"Oldukça heyecanlıyım. Yani biraz şaşkınım. Önümüzdeki ay bunu açıklayacaklar ve ben de sezon sonuna kadar Toronto ve Mississauga arasında mekik dokuyacağım."

Wes şimdi bana bakıyor. "Şimdiye kadarki en genç."

"Adam öyle dedi." Koç bana emekli olacağını ve bu iş için beni seçtiğini söylediğinde neredeyse çenem düşecekti.

"Bebeğim." Wes yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen lanet bir rock yıldızısın." Sonra beni öptü.

Ah. Gördün mü? Üstsüz bir Wes'in kucığıma tırmanması tam da bu gece planladığım türden bir kutlamaydı. İki elimle onu içeri çektim.

Öpüşmemize gülümsüyor. "Belki sipariş ettiğim pizzalar biraz geç gelir."

"Mmm," diye katılıyorum, ellerimi dövmeli pazularının üzerinde gezdiriyorum. "Pizza zaman alır." Beni düzgünce kavrayana kadar bacağına çekiştiriyorum.

"Kazandığın için tebrikler," diyor dilini dolaştıran öpücükler arasında.

"Ne kazanıyorum?" Alay ediyorum, elim kışının üzerinde geziniyor. "Bunu mu?"

"Belki," diye homurdanıyor ve boynumu öpüyor. "Eğer mecbur " Kapı zili çalıyor.

"WESMIE!" diye bağıyor Blake kapımızın hemen dışından. "Bu lanet olası resim! Bir baskı ve çerçeve aldım! Bu *destansı*!" Kapımıza vuran dev bir yumruğun sesi kulakları sağır ediyor.

İkimiz de inliyoruz.

"Kanepede sevişmeyi bırak ve şu kapıyı aç!" Başka bir ses daha var. Bir şingirtı. "Boş ver, anahtarımı aldım." Kapı bir saniye sonra çarparak açıldı ve Blake'in aptal sırtışı kapının girişinde belirdi. "Ooh, şarap. Bana bir bardak doldurur musun? Şuna bir bak!" Blake çerçeveli bir fotoğraf tutuyor.

Ayağa kalkıyorum ve daha iyi görebilmek için sehpanın etrafında manevra yapıyorum. Fotoğrafta kaleci kıyafetlerimi giymiş, kaşlarımı çatmış, Wes'in şutuna eldivenimi geçirirken görülüyorum. Formasının arkasındaki WESLEY yazısı sağ tarafta görünüyor.

Blake bir şekilde kafamın üzerine "HAYIR!" yazan bir konuşma balonu yerleştirdi.

Gülmekten kırıldım. Çünkü bu destansı. Daha iyi bir kelime yok.

"Yemek mı sipariş ettiniz?" Blake soruyor. "Bu yemeği biçme zamanı. Jessie de gece vardiyasında çalışıyor."

Wes ve ben baktık. Başımı salladım.

"Pizza kulağa nasıl geliyor?" Wes iç çekerek cevap verir. "Harika. Ben kendime bir şarap kadehi alayım."

Wes'e "Bu konuda bu kadar iyi davrandığın için teşekkürler," diyorum.

"Ne hakkında? Hayalindeki işe girmen mi? Heyecanlanmaktan başka nasıl davranabilirim ki?"

"Yani, bu iş stresi yüzünden bu kadar huysuz olmama katlandığın için teşekkürler." Tekrar koltuğa oturdum ve ayaklarımı Wes'in kucağına koydum. "Baş Koç'un ayak masajına ihtiyacı var."

"Bu ilişkide *baş* koçun ben olduğumu sanıyordum." Bana pespaye bir göz kırptı.

"Bana sonra gösterebilirsin," diye kabul ediyorum müstehcen bir sırıtışla. "TMI!" Blake tezgâhın arkasından bağıyor.

İkimiz de aynı anda ona doğru bakıyoruz. Sonra tekrar birbirimize. "Ona bir ders verelim mi?" Wes fısıldıyor.

"Evet," kabul ediyorum.

Ve sonra birbirimize atıldık. Wes güçlü kollarını bana doluyor ve öpücüğün içine dalıyor, beni kanepeye kaydırıyor ve sonra sert vücudunu benimkinin üzerine bırakıyor.

Bunun bir şaka olması gerekiyordu. Ama Wes'in dudakları benimkileri bulduğu an, artık o kadar da komik değil. Bu adamı seviyorum ve hayatımda olduğu için çok şanslıyım.

"Cheezus!" Blake bağıyor. "Dil yok! Ah, *dostlar*. TV kanalını ben seçiyorum. Kanada ile ilgili bir şey olacak. Buz balıkçılığı şampiyonası gibi."

Blake gevezelik ediyor ama artık sadece arka plan gürültüsü. Sonunda oturma odasında bize katılıyor ve öpüşmeyi bırakıyoruz, ama şarabımı yudumlarken Wes'in aç bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve arkadaşımız ayrıldıktan sonra tekrar birbirimize sarılacağımızı biliyorum. Ama şimdilik, beklentinin artmasına izin veriyoruz ve şarap, arkadaşlık ve sadece birlikte olmanın verdiği keyifle yetiniyoruz.

Hayat güzel.

Hayır,

destansı.

Son

AYRICA SARINA BOWEN & ELLE KENNEDY

TOP SECRET yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy &
GOOD BOY Sarina Bowen yazan Elle Kennedy
STAY yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy
HIM yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy
US yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

